

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 60

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 9 aprilie 1997

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
70. — Decret privind rechemarea unui ambasador	1	la dispoziția Ministerului Agriculturii și Alimentației, a fondului pentru finanțarea lucrărilor agricole.....	5
117. — Decret privind trecerea în rezervă a unui general din Ministerul Apărării Naționale	2	★	
128. — Decret privind rechemarea unui ambasador	2	88. — Hotărâre pentru aprobarea Deciziei Comitetului mixt România—A.E.L.S., din 6 septembrie 1996, cu privire la înlocuirea Protocolului B referitor la definirea noțiunii de „produse originare” și metodele de cooperare administrativă în domeniul vamal.....	5-6
137. — Decret privind revocarea din funcție a unui judecător financiar	2	103. — Hotărâre privind acordarea unor ajutoare umanitare populației din județul Teleorman afectate de inundațiile din luna aprilie 1997	6-7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
63. — Decizie referitoare la constituționalitatea Hotărârii Senatului nr. 11 din 13 martie 1997 pentru adoptarea excepției invocate de domnul senator Nistor Bădiceanu cu privire la imunitatea parlamentară a domnului senator Corneliu Vadim Tudor	3-4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
8. — Ordonanță de urgență pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/1997 privind constituirea,		594. — Ordin al ministrului de stat, ministrul finanțelor, pentru aprobarea Normelor metodologice cu privire la modul de plată a personalului angajat prin convenții civile pentru încasarea creanțelor bugetare, în condițiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 7/1997	7-8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind rechemarea unui ambasador

În temeiul art. 91 alin. (2) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnul Onofrei Radu se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Arabă Egipt.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

EMIL CONSTANTINESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția României, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU

VICTOR CIORBEA

București, 10 martie 1997.

Nr. 70.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind trecerea în rezervă a unui general
din Ministerul Apărării Naționale**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 43 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, având în vedere propunerea ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Pe data de 31 martie 1997, generalul de divizie Diaconescu Ioan Gheorghe se trece în rezervă prin aplicarea art. 85 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

EMIL CONSTANTINESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

București, 28 martie 1997.
Nr. 117.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind rechemarea unui ambasador

În temeiul art. 91 alin. (2) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnul Oancea Stelian se recheamă din calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Argentina.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

EMIL CONSTANTINESCU

**În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.**

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

București, 1 aprilie 1997.
Nr. 128.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind revocarea din funcție a unui judecător financiar

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 107 alin. (4) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, având în vedere propunerea Plenului Curții de Conturi,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Doamna Popescu Adriana se revocă din funcția de judecător financiar la Colegiul Jurisdicțional al Municipiului București.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

EMIL CONSTANTINESCU

București, 2 aprilie 1997.
Nr. 137.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIE

**referitoare la constituționalitatea Hotărârii Senatului nr. 11 din 13 martie 1997
pentru adoptarea excepției invocate de domnul senator Nistor Bădiceanu
cu privire la imunitatea parlamentară a domnului senator Corneliu Vadim Tudor**

Un număr de 43 de senatori, și anume: Vasile Ion, Doru Ioan Tărăcilă, Teodor Viorel Meleşcanu, Gheorghe Prisăcaru, Ion Solcanu, Octav Cozmâncă, Liviu Maior, Ilie Aurel Constantin, Virgil Popescu, Mihai Petrescu, Sergiu Nicolaescu, Gheorghe Avram, Marin Predilă, Victor Apostolache, Constantin Sava, Alexandru-Radu Timofte, Ilie Plătică-Vidovici, Viorel Ștefan, Mihai Matetovici, Sergiu Chiriacescu, Emil Dima, Virgil Popa, Doru Gaita, Marcu Burtea, Octavian Opreș, Nicolae Sersea, Ion Bold, Gheorghe Dumitrașcu, Dan Stelian Marin, Dumitru Badea, Ion Cărciumaru, Niculae Pătru, Gheorghe Bunduc, Florea Preda, Vasile Dobrescu, Victor Fuior, Justin Tambozi, Ioan Ardelean, Costică Ciurtin, Augustin Crecan, Haralambie Cotarcea, Nelu Badea, Ion Mînzînă, au sesizat Curtea Constituțională la data de 18 martie 1997, solicitând invalidarea ca neconstituțională a procedurii prin care s-a adoptat Hotărârea Senatului nr. 11 din 13 martie 1997, precum și conținutul acestei hotărâri, pentru următoarele motive:

— procedura de adoptare a hotărârii ce face obiectul sesizării încalcă prevederile art. 67 și 69 din Constituție, precum și ale art. 145 din Regulamentul Senatului;

— prin validarea sa ca senator, la data de 27 noiembrie 1996, domnul Corneliu Vadim Tudor a obținut un nou mandat parlamentar; de aceea Hotărârea Senatului din 24 aprilie 1996 încalcă prevederile art. 60 din Constituție și ale art. 160 din Regulamentul Senatului, deoarece, prin această hotărâre, s-a decis că măsura ridicării imunității parlamentare, luată în legislatura anterioară, prin Hotărârea Senatului nr. 13 din 24 aprilie 1996, se aplică în ce privește mandatul actual;

— s-au eludat prevederile art. 149 din Regulamentul Senatului, potrivit cărora ridicarea imunității se adoptă cu o majoritate de două treimi din numărul senatorilor prezenți.

În concluzie, se susține că prin felul în care s-a adoptat hotărârea s-a modificat implicit Regulamentul Senatului cu privire la ridicarea imunității parlamentare.

În conformitate cu prevederile art. 21 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, s-a solicitat președintelui Senatului să comunice punctul de vedere al Biroului permanent.

În punctul de vedere al Biroului permanent se arată că Hotărârea Senatului nr. 11 din 13 martie 1997 nu a avut ca obiect ridicarea imunității parlamentare a domnului senator Corneliu Vadim Tudor, ci excepția invocată de domnul senator Nistor Bădiceanu, în sensul că Hotărârea Senatului nr. 13 din 24 aprilie 1996 își produce efectele până la soluționarea definitivă a proceselor penale pentru care prin acea hotărâre se ridicase imunitatea parlamentară. De aceea se consideră că sunt aplicabile dispozițiile constituționale cu privire la adoptarea hotărârilor Senatului și nu cele referitoare la ridicarea imunității parlamentare. În legătură cu sesizarea grupului de senatori se arată că, întrucât, potrivit art. 144 lit. b) din Constituție, competența Curții este strict limitată numai la controlul constituționalității reglementelor parlamentare, controlul constituționalității Hotărârii nr. 11 din 13 martie 1997 excede acestei competențe. De altfel, se arată că hotărârea a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituție și art. 110 lit. c) din Regulamentul Senatului, referitoare la cvorumul și majoritatea necesare pentru adoptarea de hotărâri.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând sesizarea grupului de senatori, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, raportul judecătorului-raportor, precum și Hotărârea Senatului nr. 11 din 13 martie 1997, raportată la prevederile Constituției, reține următoarele:

Ministrul justiției, cu adresele nr. 305/C/1997 și nr. 306/C/1997, a solicitat ridicarea imunității parlamentare a domnului senator Corneliu Vadim Tudor pentru infracțiunile de calomnie, prevăzute de art. 206 din Codul penal, împotriva părților vătămate menționate în aceste cereri. Comisia juridică de numiri, disciplină, imunități și validări, prin raportul prezentat Senatului, nu a fost de acord cu aprobarea acestor cereri.

În ședința Senatului din 13 martie 1997, având ca ordine de zi dezbaterea referitoare la cererile de ridicare a imunității parlamentare a domnului senator Corneliu Vadim Tudor, s-a admis excepția invocată de domnul senator Nistor Bădiceanu, adoptându-se Hotărârea nr. 11 din 13 martie 1997. Prin această hotărâre s-a stabilit că cererile înaintate de ministrul justiției nu au obiect, întrucât, în privința infracțiunilor pentru care s-au formulat aceste cereri, imunitatea parlamentară a domnului senator Corneliu Vadim Tudor a fost ridicată prin Hotărârea Senatului nr. 13 din 24 aprilie 1996, hotărâre care își produce efectele până la soluționarea definitivă a proceselor penale respective.

Așa cum se precizează în punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, dosarele penale avute în vedere la adoptarea Hotărârii nr. 11 din 13 martie 1997, care au făcut obiectul cererilor de ridicare a imunității formulate de ministrul justiției, fac parte din cele pentru care imunitatea parlamentară fusese ridicată anterior prin Hotărârea nr. 13 din 24 aprilie 1996. În mod concret, cererile ministrului justiției priveau dosarele nr. 67/P/Sp/1995 și 69/P/Sp/1995 ale Parchetului General de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, referitoare la mai multe infracțiuni de calomnie prin unele articole publicate în revista „România Mare”.

În legătură cu obiectul sesizării, Curtea reține că imunitatea parlamentară, într-un regim parlamentar, democratic și pluralist, este indisolubil legată de instituția mandatului reprezentativ. De aceea imunitatea parlamentară a fost consacrată prin art. 69 din Constituție, potrivit căruia reținerea, arestarea, percheziționarea sau trimiterea în judecată a unui parlamentar se poate face numai cu încuviințarea Camerei din care acesta face parte. Imunitatea reprezintă, astfel, un mijloc de protecție a parlamentarului împotriva pericolului de a fi supus represiei penale ori contravenționale, în mod abuziv sau șicanator, ca urmare a atitudinii sale politice, asigurându-i independența, sub aspect juridic, în exercitarea mandatului încredințat de corpul electoral. Ca urmare, imunitatea parlamentară nu constituie un drept subiectiv, ci are caracter imperativ, fiind o garanție constituțională a mandatului reprezentativ, deci a opțiunii electoratului prin votul căruia acest mandat a fost încredințat. În acest sens se justifică și dispozițiile regulamentare ce impun ridicarea imunității cu o majoritate calificată. În consecință, rezultă că: ridicarea imunității privește exclusiv faptele în considerarea cărora s-a adoptat o asemenea măsură; o dată cu încetarea mandatului încetează și

imunitatea a cărei protecție o asigură; unui nou mandat îi corespunde o nouă imunitate, ceea ce ar presupune ridicarea ei potrivit dispozițiilor regulamentare, nu constatarea ridicării imunității într-un mandat anterior.

Raportând cele arătate la Hotărârea Senatului nr. 11 din 13 martie 1997, se constată că principalele aspecte referitoare la constituționalitatea acestei hotărâri sunt următoarele:

— dacă efectele ridicării imunității unui mandat expirat, deci a unei imunități care a încetat, pot fi aplicate și asupra imunității în funcțiune, corespunzătoare unui nou mandat; în cererea nr. 306/C/1997 de ridicare a imunității, formulată de ministrul justiției, se menționa că, întrucât domnul Corneliu Vadim Tudor a fost reales în Senat, pentru trimiterea sa în judecată este necesară ridicarea imunității parlamentare, chiar dacă dosarul penal la care se referea acea cerere fusese avut în vedere la ridicarea imunității parlamentare în legislatura expirată; Senatul nu a fost de acord cu acest punct de vedere și a decis că efectele hotărârii anterioare, privind imunitatea unui mandat expirat, se aplică și imunității în funcțiune a mandatului actual; rezultă deci că, în concepția acestei hotărâri, efectele hotărârii anterioare nu s-ar putea aplica fără aprobarea Senatului, cu atât mai mult cu cât dintre infracțiunile de care era învinuit domnul senator Corneliu Vadim Tudor, prevăzute în Hotărârea nr. 13 din 24 aprilie 1996, aprobarea s-a dat numai pentru cele menționate în cererea ministrului justiției de ridicare a imunității; în consecință, este necesar a se stabili dacă soluția adoptată prin Hotărârea nr. 11 din 13 martie 1997 nu este doar o modalitate de eludare a procedurii de ridicare a imunității parlamentare, mai ales că a fost aprobată cu majoritatea simplă, contrar avizului Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, precum și opiniei președintelui Senatului, de principiu fiind că un incident procedural nu poate fi rezolvat decât după aceleași reguli aplicabile fondului;

— dacă hotărârea atacată are ca efect ridicarea imunității mandatului actual, deoarece, în mod expres, în conținutul acelei hotărâri, se constată că cererile de ridicare a imunității, formulate de ministrul justiției, sunt fără obiect, în punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului se precizează că obiectul hotărârii respective nu a fost ridicarea imunității parlamentare a domnului senator Corneliu Vadim Tudor, iar raportul Comisiei juridice, de numiri, disciplină și validări nu a fost supus dezbaterii și aprobării;

— dacă aprobarea aplicării hotărârii de ridicare a imunității parlamentare din legislatura expirată are semnificația ridicării imunității mandatului actual, în condițiile în care a existat majoritatea necesară pentru luarea acestei măsuri;

Față de cele arătate, potrivit prevederilor art. 144 lit. b) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A. b), ale art. 21 și ale art. 22 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Constată că soluționarea sesizării formulate de un grup de 43 de senatori, cu privire la Hotărârea Senatului nr. 11 din 13 martie 1997 pentru adoptarea excepției invocate de domnul senator Nistor Bădiceanu cu privire la imunitatea parlamentară a domnului senator Corneliu Vadim Tudor, nu este de competența Curții Constituționale.
2. Prezenta decizie se comunică Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Deliberarea a avut loc la data de 2 aprilie 1997 și la ea au participat Ioan Muraru, președinte, Costică Bulai, Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Nicolae Popa, Lucian Stângu, Romul Petru Vonica și Victor Dan Zlătescu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

București, 2 aprilie 1997.
Nr. 63.

realizarea majorității respective este urmarea faptului că, așa cum rezultă din stenograma ședinței din 13 martie 1997, o parte dintre senatori au părăsit lucrările, cei rămași întrunind condițiile de cvorum și majoritatea regulamentară care ar fi permis ridicarea imunității; părăsirea ședinței este contrară obligațiilor legate de exercitarea mandatului reprezentativ și poate avea, ca în cazul de față, consecințe contrare scopului urmărit; numai că, așa cum s-a arătat, hotărârea adoptată nu a avut ca scop ridicarea imunității, întrunirea majorității sus-menționate fiind o simplă întâmplare; acest aspect interesează în ce privește legitimitatea constituțională a hotărârii, spre a se stabili dacă, în funcție de efectele sale, ea putea fi astfel adoptată.

Asupra problemelor sus-menționate Curtea Constituțională nu poate decide, întrucât, potrivit art. 144 lit. b) din Constituție, competența sa are în mod exclusiv ca obiect controlul constituționalității regulamentelor parlamentare, atât în ansamblul lor, cât și a fiecărei prevederi în parte. În acest sens este jurisprudența Curții, așa cum rezultă din Decizia nr. 68 din 23 noiembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 19 ianuarie 1994, Decizia Plenului nr. 22 din 27 februarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 7 aprilie 1995 și Decizia nr. 98 din 25 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 31 octombrie 1995.

În consecință, ținând seama de prevederile art. 10 lit. f) și ale art. 221 din Codul de procedură penală, potrivit cărora punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este condiționată, printre alte elemente, de autorizarea organului competent, ceea ce presupune, în cazul parlamentarilor, încuviințarea Camerei din care fac parte, prin ridicarea imunității lor parlamentare, revine autorităților judecătorești, în structura prevăzută de Constituție, să stabilească dacă hotărârea adoptată are semnificația unei asemenea încuviințări. Aprecierea legalității Hotărârii Senatului nr. 11 din 13 martie 1997 implică, în mod necesar, stabilirea constituționalității sale și a efectelor produse asupra imunității parlamentare a mandatului avut în vedere, întrucât orice act al Parlamentului este subordonat Constituției, prevederilor regulamentare și, după caz, celor înscrise prin lege.

În sesizarea grupului de senatori se susține că prin Hotărârea nr. 11 din 13 martie 1997 s-ar fi modificat Regulamentul Senatului. Este un punct de vedere ce nu poate fi primit, deoarece niciodată printr-un act de aplicare nu poate fi modificat actul normativ supraordonat, în care actul de aplicare își are temeiul juridic. Tocmai pe aceasta se bazează posibilitatea sancționării ilegalității actului de aplicare.